

ERŐS VÁR

AMERIKAI MAGYAR EVANGÉLIKUSOK LAPJA

38. ÉVFOLYAM

1972. MÁRCIUS

3. SZÁM

HÚSVÉTI FÉLELEM

HÚSVÉT az élet diadalünnep a halál fölött, az elnyomott igazság győzelme a gonoszság hatalmai fölött, a vigasztalódás szívárványa a bánkódó szeretet könnyecskéjein. Hogyne lenne hát az öröm ünnepe még akkor is, ha semmi közünk sincs a húsvétkor feltámadott Jézus Krisztushoz, s ezért elszimbolizáljuk az egész húsvéti eseményt.

Húsvét ünnepe mégis tele van félelemmel! Az első húsvét is ezt mutatja. Abban a rövid tudósításban,

amelyet Máté írt meg a húsvéti eseményről, négyszer van szó félelemről.

BIZONYOS mértékben érthető az első szemtanúk félelme. Húsvét kísérelő jelenségei ijesztően meglepők. Semmi sem jelzi előre, hogy az öreg föld megrázza a hátát. Békén bóbiskolnak az örök, miközben egyik pillanatról a másikra rendül meg a föld, nyitja ki az elhantolt sírokat és dobálja fel a halottakat. Igazán nem lehet csodálni, hogy félholtra válnak

„...ne féljete! ...Nincsen itt, mert feltámadott...”

A 135 ÉVES SZÓZAT

A Szózatot Vörösmarty már 1836-ban megírta, de nyomtatásban csak 1837 elején jelent meg Bajza József Aurorájában. A magyar nemzet parancsa, amely minden magyarra nézve kötelező.

A XIX. század elején a tespedésbe süpedt nemzet nagyjai az elmúlástól rettegtek. Hiába ostorozza Berzsényi a nemzetet, felsír Kölcsey ihletett ajkán az égre a minden reményét vesztett magyar zokogása: “Áldd meg”, vagy legalább “Szánd meg Isten a magyart!”. Ez lett, s azóta is ez minden megpróbáltatásunk idején nemzetünk imádsága!

Ez a megszentelt fájdalom lett alapmotívuma a magyar hazafias lírának. De jött a nemzetmentő égi küldött: gróf Széchenyi István, aki kigúnyolta a kishitű tétlenséget, a múlton való méla borongást és kimondta a megváltó ígét: “Magyarország nem volt, hanem lesz!”.

Hittel, bizalommal fog jövőtépítő munkájához a felébredt nemzet. Ennek az élni, dolgozni akaró, önerejében bizó elszántságnak hite, akarata izzott, lobogott Vörösmarty magyar szívében, ez a szent hevület formálta ki az ő alkotó művészetében a Szózatot!

Megjelenése után mindjárt szavalták és mikor 1843-ban Egressy Béni a tartalomhoz illő, méltósággteljesen hömpölygő dalt írt, szerte a hazában énekelni kezdtek, hiszen minden idők magyarjának szól a parancs:

“Hazádnak rendületlenül
Légy híve, ó magyar”.

Hiveknek kell maradnunk ahhoz a földhöz, melynek védelmében apáink vére folyt. Biztat, feleml a Szózat: el kell jönnie annak a jobb kornak, melyben “megfogyva bár, de törve nem” élünk, s az ész, erő, a szent akarat nem lehet hiábavaló.

Kölcsey Himnusza a bűneiért szenvedő, kétségbeesett nemzet imádsága. Vörösmarty Szózata pedig az öntudatra ébredt, jövőjében bizó magyarság lelkesítő éneke!

Biztasson arra, hogy magyar hazánkat szent földnek kell tekintenünk és minden körülmények között szeretnünk kell, mert nincs ó-haza és új-haza, csak egyetlen vérrel, könnyekkel megszentelt ezeréves magyar hazánk van!

(dr)

az örök, s földbegyökerezett lábbal remegnek az asszonyok. Húsvét jelenségei félelmetesek. Mégsem lehet a külső eseményből teljesen megmagyarázni a húsvéti félelmet!

Mindig az fél, akinek rossz a lelkiismerete. A félelem nem kívülről, hanem belülről fakad. Krisztust, a zsidók kezdeményezésére, a hatóság gyilkoltatta meg. Az örök bizonyára részt vettek Jézus meggyilkolásában. Most félnek: “Jaj nekünk! Feltámadott a Krisztus!”. Az asszonyoknak az Úr előre megmondotta feltámadását. Miért hitetlenkedtek, miért futottak széjjel, miért nem hittek abban, hogy akinek a szájában soha dínokság nem találtatott, ebben is igazat mondott? A meghalt Jézusnak könnyű volt végtisztességet tenni, de ezután az élő Jézusnak szemébe nézni nehéz lehetett!

A húsvéti félelem fő oka az, hogy rossz a lelkiismeretünk Krisztussal kapcsolatban. A mai húsvét is ezt mutatja.

VANNAK, akik azt mondják: mit igazatják fel az embert Jézus feltámadásának bizonygatásával! Meghalt, hagyják nyugodni békében. Nem akarok vele találkozni! A mai hús-

véti félelemnek egyik jele húsvét tagadása. Letagadják a feltámadást. Már a főpapok és farizeusok is azt a mesét híresztelték, hogy Jézus holttestét tanítványai ellopták csak azért, hogy a feltámadással hitessék a népet.

Ma sem az az oka a feltámadás tagadásának, hogy megmagyarázhatatlan, hihetetlen és lehetetlen. A tényeknek nagyobb bizonyító ereje van, mint minden emberi gondolatnak. A feltámadás pedig tény. Ezt negatív igazolja az, hogy Jézus holtteste nem került elő. De vannak pozitív tények is. Szemtanúk igazolják, hogy látták, beszéltek a feltámadott, élő Jézussal. Érintették köntösét, parancsot kaptak tőle. Pál apostol az első korinthusi levélben több, mint 500 szemtanúra hivatkozik, akik közül a levél írásakor még többen éltek.

Mit mutat az én húsvétom? Van-e bennem is húsvéti félelem? Van! Pedig a találkozás a feltámadt Jézussal elkerülhetetlen, az utolsó napon meg kell jelennem Előtte.

MÉGIS van lehetőség arra, hogy ne maradjak húsvéti félelemben. A történet szerint mindenki fél, aki találkozott a feltámadott Krisztussal, de az egyiket benne hagyta az Úr ebben a félelemben, a másiktól elvette és örömmel töltötte be. Vajon engem melyik csoporthoz oszt be az Úr?

Azoktól veszi el az Úr a húsvéti félelmet, akik a megfeszített Jézust keresik. Akik magukról csak azt tudják és vallják, hogy bűnösök, de a Megfeszítetttről azt tudják és vallják, hogy a bűnösök barátja és megváltója.

Engedjük hát, hogy a bűneinkre emlékeztető Szentlélek hadd töltsön el minket húsvéti félelemmel, a Megfeszítetttről szóló angyali üzenet pedig húsvéti örömmel! Egyed Aladár

ARGENTÍNA

● Az argentinai, paraguayi, uruguayi és csilei ev. egyházak tervbevétték sajtószolgálatuknak buenos-airesi központtal való egyesítését.

● 1972-vel az "Orientacion" e. ev. folyóirat megszűnt, ill. a helyébe lépő "Encuentro" e. lapot ökumenikus jelleggel evang., metodista, valdens és más prot. kiadók együttesen jelentetik meg.

Evangelikus figyelő

Írja: Asbóth Gyula

EGYÜTTMŰKÖDÉS

jött létre az utóbbi hónapokban, egyrészt a nemzetközi gazdasági életben a dollár leértékelése által, másrészt 14 európai ország (köztük Magyarország) és Amerika között a nemzetközi kábítószercsempészekről szerzett információk kölcsönös kicserélése tekintetében. Az érdekközösség felismerése teremtette meg ezeket az együttműködéseket. Az történt, amit a Biblia így mond, hogy "senki sem él önmagának és senki sem hal önmagának", mert egy titokzatos test az emberiség s a nemzetek a különböző tagok. Az egyik tag, az egyik nemzet, fájdalomát érzi az egész test, az egész emberiség. Az egyiknek a betegsége, kára a többinek is. Ezért érdeke minden népnek, hogy a másik is éljen, mert ő is csak úgy tud megmaradni. Nem maradhatnak meg a nagy népek sem egymagukban állva,

elszigetelten. Segíteniük kell a kis népeket is. A mai nemzetközi feszültségeket csak ennek a krisztusi jóakarathoz a szelleme lazíthatja fel, s csak Krisztus lelkületével átítatott nemzetközi politika tud békességet teremteni a világban. A krisztusi jóakarathoz embeinek azonban nemcsak a nemzetek közötti, de a nemzeteken belül a különböző társadalmi rétegek, különböző felfogású emberek közötti megbékélésen, együttműködésen is fáradozniuk kell. Az erőszakot, elnyomást nemcsak a nemzetek közötti életből kell száműzni kölcsönös jóakarattal, hanem a nemzeteken belül az egyének kapcsolatából is a bosszúnak, haragnak, megbocsátani nem tudásnak, zsarnokoskodásnak szellemét el kell távolítanunk. Így jöhet létre az együttműködés békés életrendje mind a nemzetek között, mind pedig a nemzeteken belül.

VIRÁGVASÁRNAP

Csak hulljatok, virágok, pálmaágak,
csapongjon a pirosszárnyú öröm
s higgyétek, hogy Dávid utóda jön,
szabadságszerző, győzelmes királynak.

Ő látja már, hogy messze, mint a felleg,
fekete átkok varjúraja vár,
hogy szárnyarakap és nemsokára már
káromkodnak, akik most énekelnek.

Ő tudja már, hogy egyedül lesz s hitvány,
ijedt szívvel fut szét a sok tanítvány,
nem marad bennük se remény, se hit...

... S egy fa, a messze álmodó erdőbe,
mintha tudná, hogy kereszt lesz belőle,
borzadva rázza leveleit...

Bódás János

EVANGÉLIUMMAL A KONFIRMANDUSOK MELLETT

A serdülőkor küszöbén álló konfirmandusaink, lassan maguk mögött hagyják gyermekkoruk álmvilágát. Tanulmányaik s egyre gyarapodó élettapasztalataik során megtanulják a világot, benne az emberi életet a maga valóságában látni. S ami addig ismeretlen, titkot sejtető volt, most egyszeriben érthetővé, átlátszóvá válik számukra. Tulajdonképpen egy titok marad még megfejtetlen életükben: ez önmaguk. — Kamaszos fölényel, nagy biztonsággal szólnak hozzá nemcsak történelmi, irodalmi kérdésekhez, hanem a csillagászatról kezdve a világpolitika jelenlegi eseményeiig, mindenhez — csak "nyurga kezeikkel" nem tudnak mit kezdeni, ha felnőttek társaságába keverednek. Sokat sportolnak, úsznak, tornásznak, s kitűnően tudják, hogy edzés közben mennyit emelkedhet a pulzusszám, — csak azt nem tudják, hogy miért ver olyankor is hevesebben a szív, amikor hosszabban rajta felejtik szemüket egy fiún vagy egy kislányon? Ezeknek a néha szemérmesen suta, néha szemtelen, — néha megható komolysággal elmeditáló, mások az éretlenség határát súroló, mindent kinevető gyermekeknek kell az evangéliumot hirdetnünk. Olyan evangéliumot, ami nekik segítség, ami nekik *ténylegesen örömmüzenet*.

Amit egyházunk elsősorban felkínál konfirmandusainknak, az a *Jézus Krisztusba vetett hit öröme*. Ezen ne csak azt értsük, hogy a gyermekkor "Jézuskája" után, a konfirmációi oktatásban feltétlenül alkalom nyílik *Jézussal való találkozásra*. Aki halálában és feltámadásában bizonyult minden ember igazi barátjának, büntől-haláltól szabadító Krisztusának. A Krisztus-hit igazi öröme sokkal inkább azt jelenti, — a szeretet után vágyódó gyermekszív számára, — hogy a megváltás tényeiben megismerteti és *magáénak vallhatja azt a szeretetet*, mely Jézust a gyermekekhez is a "barát", a "testvér" közelségébe hozza. A Jézus Krisztusba vetett hit azzal az örömmel ajándékozza meg a gyermeket, hogy benne rátalál arra a "Valakire", akinek hűségére, együttérző szeretetére mindig számíthat. — Kon-

firmandusok közti szolgálataim során, szinte megdöbbenő esetekkel találkoztam, amikor elemi erővel tört fel gyermekeinkben ez a szeretet után való vágyódás. S itt nemcsak olyan gyermekekre gondolok, akiket családi tragédiák — elválás, árvaság — vittek a szeretetlenség állapotába, de a kiegyensúlyozott családi környezetben nevelkedettek is, sokszor szenvedtek szeretethiányban; szülők és barátok meg nem értése, vagy megbízhatatlansága miatt. — Sok-sok konfirmandus számára igazi, életre szóló örömet adhat ez a hit: "Jézus Krisztus az én Uram, Megváltóm és testvérem".

Amit emellett kínálhat fel egyházunk konfirmandusainknak, az a *gyülekezet testvéri szeretetközösségében való élés öröme*. Serdülőkorú gyermekeink éppen konfirmáció idején találkoznak az érettség felelősséget vállaló, érettség imádkozó gyülekezet közösségi életével. Amelyben nekik is vannak feladataik, ahol nekik is imádságban és testvéri segítségben kell hordozniuk másokat. Itt éli át a gyermek — a gyülekezet "egy testében" — a "sok tag" összességének örömét. A közösségi életre való nevelés áldott kohója lehet a konfirmációi oktatás ideje. Hogy akik itt megismerték e szó valóságának jó ízét: *együtt*, azok az elkövetkező életük során örömet találjanak abban, hogy *másokkal és másokért*, de közös cél szolgálatában töltsék el az életüket.

S amit végül evangéliumként szeretnénk adni konfirmandusainknak, az az *igével és az úrvacsorával való élés erőgyűjtésének és megújulásának az öröme*. — A gyermek, míg kicsiny, minden feladatra habozás nélkül vállalkozik, s nem kérdezi: van-e tehetségem, van-e erőm hozzá? A gyermekes nekirugaszkodásokat gyakran kíséri azért bágyasztó sikertelenség, leverő kudarc. — Fiaim habozás nélkül nekiálltak "megjavítani" az elromlott ébresztőóránkat, — s tudom, a szétdőlt rúgók és kerek romhalmaza, tehetetlenségük tudata, még sokáig kísérteni fogja őket álmaikban is. — A serdülőkor az az idő, amikor rá kell nevelnünk gyermekeinket lehetőségeik reális felmé-

résére. S benne a konfirmáció nagy-szerű lehetőség arra, hogy megmutassuk: a legnagyobb erő önmagam megváltoztatásához, rossz szokásaim s bűneim elhagyásához, önmagam legyőzéséhez kell. S hogy ehhez keresztyén meggyőződésünk szerint segítségre van szükség. — A Jézus Krisztus haláláért hirdetett bűnbocsánat itt oldhatja fel gyermekeinket, a kudarcok és sikertelenségek bénító zsákutcájából. Amikor a "tegnap erőtlenségét" eltakarja, s felvillantja a reményt, hogy "ma" lehet mindent újrakezdeni. A Krisztus szent testével és vérével való közösségünk az úrvacsorában, — a "felülről" való áldott kenyér — pedig *táplál, erőt kínál az újra, a jóra*. S a számba, szívembe zárt egyszerű csoda: "Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus", felszabadíthatja gyermekeink lelkét is olyan örvendező életre, mely nem lesz letört a kudarcok láttán, nem lesz cinikus, mert nem mondja: "minek erőlködjem, úgy sem sikerül", — hanem a legmélyebb optimizmussal indul el *olyan emberré lenni, aki Isten gyermeke marad minden körülmények között*.

Legyünk hálásak Istennek, hogy ezt az áldott szolgálatot ma is ránk bízta. *Evangélikus Naptár*

Nagybetűs énekeskönyv kapható!

Megjelent a Keresztyén Énekeskönyv új kiadása az eddiginél nagyobb alakban (5x6,5 incs, azaz 12,5x16,5 cm nagyságban), jól olvasható, nagyobb betűkkel nyomva. A 648 oldalas énekeskönyv 423 oldalon énekeket, 118 oldalnyi imádságos részt, további 107 oldalon az evangélikus egyház istentiszteleti rendjeit tartalmazza. Ára 4 dollár, beleértve a postai szállítási költségét is. Gyülekezetek (legalább 10 példánynál) 10% engedményt kapnak. Megrendelhető iratterjesztésünknél:

ERŐS VÁR
P. O. Box 02148
Cleveland, Ohio 44102

A csekkre csak ezt kell írni:
ERŐS VÁR.

ERŐS VÁR

AMÉRIKAI MAGYAR EVANGÉLIKUSOK LAPJA

A „Lutheran Church in America”

Magyar Konferenciájának lapja.

Szerkesztő és kiadó:

Juhász Imre

Munkatársak:

a magyar evangélikus lelkészek.

‘ERŐS VÁR’

(“MIGHTY FORTRESS”)

P.O. Box 02148, Cleveland, Ohio 44102

Published by the

Hungarian Conference

of the Lutheran Church in America.

Issued monthly October to May,

bi-monthly in June/July and Aug./Sep.

No. 3. (149) Vol. 38

MARCH 1972

Subscription: \$3.00 a year.

Second-class postage paid

at Cleveland, Ohio.

FONTOS!

Minden szerkesztőségi anyag, kézirat, gyülekezeti hír, úgyszintén a lappal kapcsolatos minden levelezés, előfizetés és adomány erre a címre küldendő:

“ERŐS VÁR”

P. O. BOX 02148

CLEVELAND, OHIO 44102

Az “ERŐS VÁR” előfizetési díja egy évre csak 3 dollár. Szíveskedjenek a lejárt előfizetéseket késedelem nélkül beküldeni a fenti címre.

Be nem jelentett címváltozás esetén a posta a kézbesíthetetlen újságot megsemmisíti, a kiadóhivatalnak pedig külön portót kell fizetnie. Erre a költésre különösen nem-előfizetők, késedelmező előfizetők, vagy többéves hátralékban lévők esetében nehéz fedezetet találni.

Ezért kérjük olvasóinkat, hogy minden esetben pontosan adják meg címüket a “Zip Code” szám feltüntetésével együtt! Az újságot “Zip Code” szám nélkül nem kézbesíti a posta. Címközlésnél tüntessék fel az utca megjelölését is; pl. St., Rd., Ave. Ugyanis egyes postai zónában azonos nevű utcákat csak így lehet megkülönböztetni.

Printed by

Classic Printing Corporation

9527 Madison Ave., Cleveland O. 44102

CSODÁLATOS KEGYELEM

— Részletek Túróczy Zoltán igehirdetéseiből —

3. FELMAGASZTALÓ KEGYELEM

Az Atya kegyelmének harmadik vonása a felmagasztaló kegyelem. A tékozló fiú példázatának 22. verse szerint az atya azt mondta szolgálóinak: “Hozzátok ki a legszebb ruhát és adjátok fel reá, húzzatok gyűrűt a kezére és sarut lábaira.” Minek a tékozló fiúnak gyűrű a kezére? Csak ékszernek? Nem! A régi idők emberei nem ékszer gyanánt hordták a gyűrűt, mert az mindig a rendelkező hatalomnak volt a jelképe. A pecsétgyűrű, akinek ujján ott volt és reányomta valamilyen írásra, az jogerős rendelkezés volt. Tudod-e mit jelent ez? Azt jelenti, mintha az atya azt mondaná: Fiam, én már megöregedtem, nekem sok minden fárasztó már, itt a gyűrű, légy teljes hatalmú megbízott egész vagyonom felett, amíg a jog az enyém, addig a jogom a tiéd!

Az embernek eláll a lélegzete, amikor arra gondol, hová tette ez az édesapa a józan eszt? Mikor ilyen öröm éri őt, még megértjük, hogy körül akarja venni gonosz fiát szeretetének ezer és ezer jelével. Megértjük, hogy felöltözteti, fiának akarja, asztala mellé ülteti, de hogy ilyen emberre bizza a vagyonát, aki a magáéval sem tudott jól sáfárkodni és elpocsékolta a vagyon felét! Hát a tolvajt teszi meg sáfárnak? A sikkasztót teszi meg pénztárosnak? Ki látott ilyet?

El sem tudjuk képzelni azt a kegyelmet, ami az atya szívében van, ami nemcsak felénk jövő, helyreállító, hanem felmagasztaló kegyelem is!

Nem az egyetlen eset ez Isten világkormányzásában. Mikor Jézus Krisz-

tus az egyház jövőjére gondol, akkor elsősorban arra a Péterre gondol, aki olyan gyalázatosan megtagadta őt a főpapi udvarban és Jézus mégis megtartja régi ígétét, “erre a kősziklára építem fel anyaszentegyházamat” és ezt mondja neki János evangéliumának 21. fejezetében: “Legeltesd az én bárányaimat!”

Ilyen pásztorra bizza, aki a maga jó Pásztorát gyalázatosan megtagadja, aki megesküdött arra, hogy Jézust soha életében nem látta, vele nem beszélt. Ilyen pásztorra bizza az ő bárányait? Látod: a felmagasztaló kegyelem!

Vagy gondoljunk Saulra, aki meg szívében izzó gyűlölettel a keresztyének és a keresztyének Krisztusa ellen és erre a véreskezdő, bosszútól lihegő emberre, aki megfojtott volna minden keresztyént egy kanál vízben, arra bizza rá a világmissziót! Ennek mondja: menj Damaskus városába, ott majd megmondják neked, mit kell cselekedned. Megmagyarazza a vonakodó Anániásnak: ő nékem választott edényem, aki az én nevemet dicsőséggel fogja hordozni szerte a világon.

De ne csak bibliai példánál maradjunk. Emlékeztetlek titeket Augustinusra, az akkori világ fertőjében élő, zülött fiatalemberre. Isten őt választja ki, hogy legyen egyházatya, legyen évszázadoknak teológiai tanítója, hit-tudósa. Felmagasztalja őt. Úgy érzem, hogy mikor ezt halljuk, szívünk megteleik valamivel, miről énekünk azt mondja: Ó, vajha ezer nyelvem volna. S angyalokéval érne föl, Mind egyik versenyezve szólna Teljes szívemnek mélyiből Dicséretedre, Istenem, Ki annyi jót mívelsz velem!

(Folytatjuk.)

(dr)

LITVÁNIA

● Kommunista hatóságok letartóztattak két r. k. papot, mert gyermekek számára hitoktatást szerveztek.

DÁNIA

● Az egyházügyi minisztérium élére Dorte Bennedsen ev. lelkész nő került. Édesanyja, Bodil Koch néhány évvel ezelőtt szintén betöltötte ezt a miniszteri széket.

A HÚSVÉTI EMBER

Mária pedig kívül állott a sírnál zokogva. Amint pedig zokogott, behajolt a sírba és látta, hogy két angyal ül ott fehér ruhában, egyik fejtől, másik lábtól, ahol Jézus teste feküdt. S azok így szóltak neki: Asszony, miért sírsz? Ő azt mondta nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették. És mikor ezeket mondta, hátrafordult és látta, hogy Jézus ott áll, de nem tudta, hogy Jézus az. Szólt neki Jézus: Asszony, miért sírsz? Kit keresel? Ő pedig azt gondolta, hogy a kertész az, és ezt mondta neki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted és én elviszem. Szólt neki Jézus: Mária! Az megfordulva azt mondta neki héberül: Rabbóni! ami azt jelen-

ti: Mester! Szólt neki Jézus: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyámhoz; hanem menj el az én atyám-

fiaihoz és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez. Elment a magdalai Mária, és megjelentette a tanítványoknak: láttam az Urat, és hogy ezeket mondta neki. (János 20:11-18.)

Fekete kikötőnek szokták nevezni a temetőt. Feketébe öltözött, ide kísérik el kedveseinket, hogy elinduljanak az utolsó útra. Fekete kikötő a temető, mert mindig éjszaka borul a világra, amikor a könnyeinktől és szívköztől elbúcsúzik valaki. Még később is, amikor a sírok között járunk, vagy a temetőkapunál visszafordulunk, sokáig elkísér ez a fájdalmas árnyék.

A húsvéti sír az egyetlen temető, ahol nem a halál az úr, hanem az élet ujjongó reménysége fogadja az embert. Aki egyszer ide érkezik, az egyszeribe megváltozik, mint a csodák aranyos kapuja alatt a koldus és a halandóból hívó, a fáradt és szomorú emberből boldog és vidám húsvéti ember válik. Hitet hoz magával, új tavaszi reménységet, mint a meggyógyult beteg, aki kilép a kórház kapuján, hogy viruló vágyak útján visszatérjen az életbe. Mi úgy mondjuk, hogy a húsvéti ember az élő Jézust hozza magával.

Ma Mária Magdaléna örökség húsvéti alakjában lép eléink a húsvéti ember.

Amikor húsvét harmatos hajnalán Mária Magdaléna ott állt kipirult arccal, határtalan örömmel a szívében a feltámadott Jézus előtt, milyen természetes lett volna, hogy ott marad továbbra is és örülve és sírva végigéli ennek a találkozásnak kibeszélhetetlen pillanatait. Milyen jó lett volna Vele maradni. Elnézni az arcát. Hallani és hallgatni a hangját. Egy csomó kedves kérdést intézni Hozzá. Vagy imádkozni Vele az örökélet első, fehér lépcsőjén.

De a húsvéti ember mindig ajándékozó ember! Mária Magdalénának eszébe jutott, hogy valahol a városban, egy bezárt szobában most ott szomorkodnak a tanítványok. Siratták Mesterüket, Aki nekik mindenük volt, Jézust. És siratták magukat. Mi lesz most velük?! Minden reményük és minden útjuk belezuhant Jézus sírjába. Cél és értelem nélkül, fáradtan és csüggedten néztek egymás szemébe.

És ekkor Mária Magdaléna elindult futva feléjük. Vitte nekik az örömhírt: Jézus él!

A húsvéti ember örömvívó ember! Nem teheti meg, hogy hallgasson az, akinek dal van a szívében. Akinek a szépség dalol, annak ezt ki kell mutatnia, mert különben szétfeszítené és elrontaná a maga életét is. Ezért írja meg a költő a verset, a festő a képet, a muzsikos a muzsikát. Ezért lesz a húsvéti ember kipirultarcú követ, aki hitet, reménységet és békességet visz mindenfelé és mindenkinek a Jézussal való húsvéti találkozásból.

Ez a húsvéti ember örömhíre, hogy Jézus él! Nem tavaszi virág, mert az elhervad egyszer. Nem hiú és hiábavaló reménység, mert az szétfoszlik egyszer. A húsvéti embernek ez az egyetlen igaz és boldog örömhíre, hogy van örökélet, mert Jézus él és amíg én Vele vagyok, én is élek örökké. Ezt az örömhírt vitte Mária Magdaléna a tanítványok felé.

Mindezt azért tudta Mária Magdaléna megtenni, mert látta az Urat. — A húsvéti ember mindig Jézust-látó ember. Nem ünneplő ember, aki díszes asztal és díszes oltár mellett eltölt néhány szép órát. Nem kiránduló ember, aki néhány óráig elpihen a húsvéti hegyen abban a verőfényben, amit az élet ünnepe maga körül sugároz. A húsvéti ember hívó ember. Jézust látja. A feltámadott Jézust, akinek kezében van bűneink bocsánata és örök utolsó ítéletünk sorsa. Istenhez való megérkezésünk és felbecsülhetetlen örökéletünk. Aki mindezt elintézte számunkra odaát, de mindent elintéz ma is, mert Ő földi utunk szerető testvére. Ő él és él minden ígérete. Benne nyugodtan bízhatunk. Reá bízhatjuk magunkat, életünket és szeretteinket.

A húsvéti ember a húsvéti hír örömeinek és békességének a hírvívója. — Egy gyufával sokszor fel lehet gyújtani az erdőt. Egy rossz hírrel sokszor egy egész életet. A gyűlöletnek egyetlen parazsa elég, hogy eléggessen egy emberi szívet. Mi legyünk húsvéti emberek. A békesség és az örvendező élet követői. Hogy amerre járunk, meglássák rajtunk, hogy mi láttuk az Urat. Hogy a szívében Jézus él, Aki előtt békességre, életre és örök örömmre fényesednek ki az arcok.

Friedrich Lajos

Magyar evangélikusok Argentínában

A "Krisztus Keresztje" gyülekezet közgyűlése

(Buenos Aires) — A hivek szép számú résztvétele mellett folyt le március hó 26-án a templomban az evangélikus gyülekezet ezévi rendes közgyűlése. A presbitérium jelentése kapasan dr. Z. Sebess Jenő ügyvezető másodfelügyelő kegyeletes szavakkal emlékezett meg a múlt évben elhunyt Hg. dr. Hohenlohe Károly Egon felügyelőről. Hefty László lelkészi jelentésében örvendetes, fejlődésről tanúskodó képet nyújtott a gyülekezet lelki életéről. A jelentések meghallgatása és a felmentvények megadása után a közgyűlés megválasztotta a gyülekezet új vezetőségét. Felügyelő dr. Vác Elemér, másodfelügyelő Kalmár László, főjegyző Kovács Károly, pénztárosok Lányi László és Besenyi Károly, jegyző Keve Miklós, ellenőrök Keve László és Rupprecht Antal, ügyész dr. Endrei László, presbiterek pedig dr. Z. Sebess Jenő, Simonfay Antal és Szállási Ferenc.

Az új felügyelő székfoglalójában kihangsúlyozta, hogy a mindig elsődleges feladat, a lelki élet elmélyítése mellett, a vezetőség programjának egyik főpontja a gyülekezet jövőjéről való gondoskodás. Ezért igyekeznek megszerezni a gyülekezet jogi személyiségét, majd az anyagegyháztól a használatban levő ingatlanok tulajdonjogi átengedését, hogy ezek birtokában gondoskodhassanak azután a gyülekezet önfenntartásáról.

Könyvespolc

P. G. Kemény:

ESSENTIALS OF COMMUNICATION

(Sydney: Dymock's, 1971.)

Kemény Péter ausztráliai ev. lelkész, főiskolai tanár újabb könyve a szellemi érintkezés, szó- és írásbeli gondolatközlés és ügyvitel tekintetében elvi irányítással szolgál sok gyakorlati példa felhasználásával. Ez a munkája mintegy folytatása előző könyvének — **P. G. Kemény: Know Words, Know Worlds** —, melyben az angol nyelv eredetével foglalkozva kerekén 800 szómagyarázattal segíti elő a helyes szó-megválasztást, másrészt irodalmi színvonalú nyelvhasználatra nyújt útmutatást. Mindkét könyv, melyeknek bizonyos mértékig helyi, azaz ausztráliai jellegük van, megrendelhető a szerzőtől kötetenként \$2.50-ért: Rev. P. G. Kemény, c/o P. O. Box A160, Sydney South, N.S.W. 2000, Australia. — (HÉ-bbp)

(Részletet közlünk Johan Bojer: Az utolsó viking című regényéből. Norvég halászköroról szól a könyv, akik a téli hónapokban otthonuktól messze végzik emberfeletti munkájukat szelek, viharok és fagy közepette. Halászat közben, távol minden lakott helytől egy fjord szűk partjain a napokon át szinte alvás nélkül megfeszített munka közben az egyik halász halálosan megbetegszik. Íme utolsó óráinak története.)

— Nem jól érzed magad, Elezeus? Nem, ugyi?

A beteg a homlokát ráncolta, iparkodott összeszedni gondolatait, szemét kerekre nyitotta és alig hallhatóan felelt:

— Úrvacsorát akarok venni.

A halászkok feszengtek, az öreg Suzansa hűmmögött, csendesen mondta, hogy messi oda a pap.

— A bűnbocsánat... még... messzebb van.

Az öreg kormányos most egészen lehajolt, fél kezéről lehúzta a kesztyűt, megtapogatta a beteg homlokát.

— Hát... olyan igen-igen rosszul vagy, Elezeus, mi?

— En... én... meghalok még az éccaká.

— Hm.

Per most leguggolt az ágy mellett és mozdulatlanul nézte a beteget, fákó, öreg ábrázata közben teljességgel megváltozott, tükrözött, tisztán mutatta mindazt, ami a beteg lelkében végbemegy. Lars nem győzte bámulni. Ez volna Per Suzansa, a golyhó és tréfamester? Hiszen úgy áll ott, mintha édesapja volna. Elezeusnak gyulladt szélű szeme csupa nyöngéség, szétlőtt cserzett arcán innepi nyugalom, mintha szoltárt énekelne.

Néma csend volt, valamennyien az öreg kormányost nézték.

Mignem Kristaver megszólalt:

Szépalfalusi István szerk.:

EGYÜTT EURÓPÁBAN

(Bécs: Útitárs, 1971.)

A Trysil, Salzerbad, Dymehurch, Raderwold és Slagelsee városokban 1960 óta rendezett európai evangéliumi ifjúsági konferenciákról értékes összefoglalók jelentek meg évről évre önálló kötetekben. Bár az évi konferenciák folytatódtak, azokat a "külvilág" számára csend vette körül. Ezt a csendet törte meg a jelzett könyv, mely széles skálában foglalja össze a második öt évnek a konferenciáit. Az evangéliumi ifjúsági munka újabb állomásai Basel, Woudschoten, Melun, Waxjö és Bolzano. Mind bizonyosságai annak, hogy az ember keresi a közösséget és a közösségben találja meg életének értelmét. A könyv lapjai tükrözik nemesak a vívódásokat, hanem a célbajutásokat is, amikor az ember körülményes, nehézkes, lázas

kérdéseire Isten egyszerű válaszban adja meg a nyugtató, biztató feleletet. A feljegyzett beszélgetéseken, beszámolókon, ismertetésekén túl a könyv velejét az egyes konferenciákon elhangzott, rendkívül változatos tárgykörökre kitérő előadások képezik. Balla Bálint, Cs. Szabó László, Gémes István, Kerényi Magda, Leitner Endre, Ott Heinrich, Pátkai Ervin, Szabó Zoltán, Szente Gabriella, Szente Imre, Tóth János és Vajta Vilmos szerepel az előadók sorában. A szerkesztő munkáját külön is elismeréssel említjük. Az igen értékes, 220 oldalas könyv Útitárs, Postfach 117, A-1092 Wien, Austria címen, \$4.00 — egyidejű beküldésével rendelhető meg.

(bbp)

AUSZTRÁLIA

● Az országos ev. egyház teológiai folyóiratában a modern írónál megfigyelhető istenkeresés gondolatával foglalkozva Kemény Péter ev. lelkész cikke jelent meg "Theologia Viatorum, or 'What Turns You On?'" címmel.

Az utolsó vacsora

katé. — Szükségből minden keresztény ember... — Tovább ő se merészkedett. Mert az már igazán a lehetetlenséggel határos, hogy közönséges halandó ki merje szolgáltatni a szentséget.

De a beteg megint mormogott valamit, tágra nyitotta szemét és zavarodottan nézett körül, mindenáron fel akart kelni, azt mondta, templomba megy, és az asszony is jöjjön vele. „No, gyere már, Berit!”

Per nagy nehezen visszafektette és ráterítette a takarókat.

— Feküdj le szépen, Elezeus! — csitította, mintha kisgyermeknek beszélne.

— Erresszettek, hadd megyek a templomba, úrvacsorát venni, mer külömben... elvesztem...

Szótlatlan ültek ott körülötte, figyelték a ziháló, lázas lélegzetét. Egyszer csak hallják, hogy zokog.

— Jaj... késő... már itt is van értem, Hát nincs kegyelem?! O, csak úrvacsorát vehetnék! Késő, hiába. Szóljatok hát, ugyi, már késő?

Mitévők legyenek? Tanácsatlanul bámultak meguk elé. Most már tudták, hogy Elezeusnak nincs vesztégetni való ideje. Vegre is Arnt bontotta meg a csendet.

— De hisz így csak nem hagyjuk... És akkor az öreg Suzansa hírtelen felemelte a fejét és Henrikre nézett. Mindjárt azután a többiek is odafordultak.

Szóval nem mondták, de Henrik érezte, hogy rá mutatnak a szemükkel: „Ha van közöttük, a ki méltó, hát te vagy az.”

Lehajította fejét, félt felpillantani. Csak nem akarnak ilyen súlyos terhet, felelősséget éppen ora hárítani?

De érezte, hogy szemük rajta van: „Teged választunk. Ha van között-

— Most már tán... hiába is volna... még ha elvinnék is a doktorhoz...

Hm. Per az emberekre nézett, de azok szótlatlanul bámultak maguk elé, nem tudtak mit felelni.

Egy darabig csend volt megint. Akkor a beteg újra elkezdte:

— Úrvacsorát szeretnék venni... bűnbocsánatot szeretnék...

A halászkok megint feszengtek a helyükön, de még egymásra pillantani se mertek.

Per Suzansa most felemelte fejét és Kristaverre nézett. Úgy állt ott a két bokorgazda, mintha együtt volnának valamilyen veszedelemben, amelyből nem látnak menekülést. Papot hozni, hogy még jókor ideér-

jen — lehetetlen. Nézzek egymásra — fejüket ingatni felesleges volt.

Hallani lehetett a sok szapora leglezgett meg a gyertya sercegesét.

— Csak tudná az ember, mitévő legyen — mormogta végre Kristaver. A többiek szeme is mintha a kivézető utat kereste volna.

Egy idő múlva Arnt Aasan megkockáztatta:

— Még ha baptisták vónánk...

Erre felfigyeltek mindannyian. Kristaver megtörölte homlokát a kötött kesztyűjével és most végre ki merte mondani:

— Amennyire oskolás korombul emlékszem, hát...

— Igen! — szólt a szavába Lars, az ő fejében volt a legfrissebb a

AZ EGYHÁZ HÍREI

Lutheran Church in America

- "Az egyes misszióterületek új munkarendjét a helyi szükségnek és nem az Amerikában kidolgozott programnak kell meghatározni", állapította meg a Világmisziói Főosztály legutóbbi ülésén.
- Dr. Robert J. Marshall országos elnök-lelkész az egyházkerületi elnökök konferenciáján kijelentette, hogy a mai vallásos életre növekvően jellemző a felekezeten kívülség, melynek a rádiós és TV adások az előmozdítói. Hozzátette, hogy az emberek megelégednek a karosszékbéli vallásossággal és feleserélik a személy és személy közötti kapcsolat élményét a rádió- vagy TV-készülékekkel való kapcsolattal. Felhívta a figyelmet arra az előnyre, amit a gyülekezetnek kell jelentenie az együttes ige-hallgatás, a közös úrvacsorázás és a közvetlen lelkipásztori szolgálat révén, amit nem szabad kiaknázatlanul hagyni.
- Szöbakerült, hogy a diakonissza-renddel párhuzamosan férfiak számára diakonusi szolgálati kört szerveznek.

● Új vasárnapi iskolai tananyagot terveznek a nagyvárosi gyermekek részére, melyben a városi élet pozitívumait hangsúlyozzák ki.

● Dr. A. P. Staudermann, országos lapunk, a "The Lutheran" ügyvivő szerkesztője szerint a sorozás elől megszökött fiataloknak meg kellene bocsátani, ami tőlük természetesen megbánást kíván meg. Ezt legjobban úgy mutathatják ki, ha pl. katonai kórházakban vagy hasonló intézményekben vállalnának szolgálatot katonai kötelezettségeik kielégítésére.

● A csikágói "Immanuel" ev. gyülekezet templomában egyidejűleg helyezték el N. Söderblom svéd ev. érsek és XXIII. János pápa szobrát, akik között ökumenikus vonatkozásban vontak párhuzamot.

KANADA

● A jelenleg három, s részben USA-beli anyaegyházaktól függő evang. egyházszervezet egymáshoz való közeledése és egyetlen, önálló országos egyházban kialakuló

egysége újabb halasztást szenvedett bizonyos ügyrendi problémák folytán.

ETIÓPIA

● Az Evang. Világszöv. által szervezett és fenntartott "Az evangélium hangja" nevű rádióállomás vezetésére E. V. Badejo anglikán szerpapot, a nigériai hírszolgálati társaság vezérigazgatóját hívták meg.

EGYIPTOM

● A kopt keresztyén egyház új feje III. Schenudah pátriárka, akit a hagyomány szerinti egyházalapító, Márk evangélista 117. utódának tartanak.

HONG-KONG

● Az anglikán egyház első két papnőjét az itteni egyházmegyében szentelték fel.

NÉMETORSZÁG

● A mecklenburgi ev. egyházban kommunista hatóságok nyomozására a rostocki gyermekek 90%-át szülei kivonták a hit- és konfirmációi oktatásból.

● A szászországi ev. egyház olyan készülő rendelkezésnek néz elébe, hogy a kommunista hatóságok engedélyét kell igényelnie

tünk, aki méltó, hát csakis te vagy?"

Mert éppen ő? Hát nem szakasztott olyan ember ő is, mint a társai? Iskolája sincs több, templomba se jár szorgalmasabban, szegény zselér cs halász, mint a többi. Amért mődját ejti egy kis tisztalkodásnak olyankor is, mikor nekik lehetetlen, és otthon keret ültetett a háza köre? Vagy azért nem verekszik, nem issza le magát? De hiszen ez csak véletlenség, mert a kedve meg volna hozzá. Ha valakit ok nélkül bántanak, pártjára kel szegénynek, de nem mindig, ahányszor kéne. Hát akkor mért választják éppen őt?

Már fel akart állni, hogy megmondja nekik: „Nem érdemlem, választatok inkább a kormányosunkat, vagy Per Suzansát, mint legőregbebet.” De olyan mélységes csend volt, hogy neheze esett megzavarni. És minden szem, minden arc sürgette: „Meg kell tenned!”

A beteg most újra nyöszörögni, mormoani kezdett, és ez mintha in-telem lett volna. Talán csakugyan nem szabad vesztegetni az időt. Rá kell, hogy szánja magát.

Henrik Rabben felállt. Szemébe nézett a társainak, de nem szólt. Elindult az ajtó felé.

— Elmégy? — kérdezte Kristaver.

— Visszajövök.

Megállt a partszélen, ahol szinte arcába mart a hideg. Lába előtt a hullám nyaldosta a fővenyt, a fjord világos volt a sok hajóól, és a fehér- lő hegyormok felett csak úgy sziporkázott a csillagos ég. A hullámjárás most nyugat felé dübör-gött.

Henrik ide-oda járkált, hogy összeszedje gondolatait és rájöjjön, mit kell tennie. De ott nemigen mo-zoghatott, mindjárt előtte volt a „Lidére” bódéja és amögött a ten-gerre kiugró meredek szikla.

Es akkor váratlanul sajátos han-gok ütődtek a füléhez a fjord túlsó partjáról, ahol világos volt néhány ablak. Énekszót hallott. Zsoltáre-nek-

Mindjárt tudta, hogy lestadiánu-sok rannak ott, és átátosságot tar-tanak, mielőtt pihenni térnek.

Csendesen állt és hallgatta a zsol-tárt. Aztán felpillantott az eleven északi fényfel pásztlóztól teli égre, végigsimította szakállát és maga elé suttagta: „Bocsás meg, Uram, ha nem jól cselekszem.”

Már be akart nyitni, de az ajtó előtt megállt, hatrakerült és a kunyhó mögött tédre ereszkedett a hoban. Kezét összetette, amennyire a vastag kesztyű engedte.

Mikor kis idővel aztán belépett a szobába, társai látták, hogy ünnepi nyugalom van az arcán. Megállt elő-tük és végigjáratta rájuk a tekinté-tét.

— Ha engem választottatok, hát le-gyen, Isten nevében. Vegyük észbe, hogy az apostolok is egyszerű ha-lászberek voltak.

A két kormányos egymásra nézett. Hallgattak valamennyien, de a leve-gőben volt, hogy egyet gondolnak.

Lars nehezen állta meg sirás nél-kül. Nagy dolog ez, ami itt most végbeme-gy.

Henrik még mindig állt. Tenye-rét végighúzta homlokán és egyik-ről a másikra nézett.

— No, és még valamit. Ha a ma-gamfajta egyszerű ember ily szent dolgot végez, hát a lelkiismeretnek tisztának kell lenni. Megkérdem hát kendeket, társaim, vétettem-e va-lamelyiküknek? Mer akkor most elibe állok és kérem, hogy bocsásson meg nekem.

Ez sok volt Larsnak. Két kezével eltakarta arcát és felfordította — legalább ne lássák, hogy sir.

Hallotta az apját:

— Afelől nyugodt lehetsz, Henrik, egyikünkkel se cselekedtél olyasmit, amit nem köllött volna.

— Hát akkor... Isten nevében.

De csak most gondolt arra, hogy hiszen kell is neki egy és más, már-pedig se boruk nincs, se ehhez való kenyérük. Mindegy, most már nem ért rá tanakodni.

A gyertyavég csak sercegett, ser-cegett az üvegben, a halászok szót-la-nul néztek Henriket. A ládájához ment, kivette a rigabalszámot, pár cseppet egy csészébe töltött, vizet kevert hozzá és megkostolta. Aztán levágott egy darabkát a maga pász-ka-kenyeréből, amit a felesége si-tőt, rátette egy pléhtányérra, de észbe jutott, hogy hiszen Elezeus-nak is van olyan és azt Berit adta vele, talán inkább abból vesz, hi-zsen így akkor Berit is velük lesz. Odalépett a beteghez, egyik kezében a pléhtányérra tett kenyérral, má-sikban a csuporral, letérdelt a föld-re, a csuprot, tányért maga mellé tette.

— Elezeus — szólította a beteget és felrázta. — Megismersem engem?

— Meg.

— Nincs módunk papot hozatni, akarod-e, hogy én szolgáltatassam ki neked a szentséget?

— Igen.

— Akarod, hogy előbb egy zsol-tárverset énekeljünk?

— Akarom.

Per Suzansa egészen hátrahúzó-dott, és Henrik megint végigjártatta szemét a társain.

— Vegyük tén azt, hogy „Erős vá-runk nekünk az Isten”.

Zsoltárkönyvük nem volt, de ezt könyv nélkül tudták. És élénkeltek. A Lars gyerekhanga kicsengett a többi közül. Az öreg Suzansa össze-tette vastag kesztyűbe bújatott kezét és velük énekelte. Kaneles az édesapjára gondolt és kieresztette a hangját. A gyertyavég, amennyire erejétől telt, bevilágította sárga fé-nyével a kicsiny szobát és az embe-reket, akik teljes halázmundérban álltak ott, a hidegben. De Lars úgy látta, hogy átváltoznak zsoldáréneklés közben — apostolok lettek, mint az egykori halászok. És, ó, be illett rá-juk ez a zsoldár! Rájuk is, ott a pus-taságban, meg a haldokló halászra és azokra, akik most gondviselő nél-kül maradnak, messze, messze dé-len, egy szegény-zsellérházikóban.

Mikor elveződött az ének, Henrik kihúzta fél kezét a kesztyűből és a beteg homlokára tette.

— Akarsz-e valamit mondani nekünk, Elezeus?

— Akarék.

— Ha tán olyat cselekedtél, amit nem bőlött volna, azt most még jó-rátehettük. Üzensz valamit valaki-nek?

— Beritnek, Isten áldja.

— És még? Mási nem?

— Segítsétek Beritet.

— Ezt megígérjük neked, Elezeus. Berit se éhezni, se szomjazni nem fog, amíg az én házamban egy falat kenyér, egy korty ital lesz.

— Akkor... jó...

Henrik várt egy darabig. Aztán megkérdezte:

— Hiszed-e az Uristent, Elezeus?

— Hiszem.

— És bánod, amit nem jól csele-kedtél?

— Jo! Igen.

Henrik nem vette le kezét a be-teg homlokáról. Aztán így folytatta:

— Akkor mondom neked, hogy a mindenható Isten megbocsátja a te bűnéidet. Az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében.

Szájába tette a kenyérdarabkát és itatott vele egy kortyot a csuporból. Aztán élénkeltek még egy zsoldár-verset és megint némán maguk elé bámultak.

Végül is Arnt Aasan szólalt meg: — Beritnek bizony nem lesz köny-nyű.

— Iparkodunk majd könnyíteni a során, amennyire telik tőlünk — mondta rá Kristaver.

— Hm! — a többi csak ennyit szólt, egyetértettek.

Per Suzansa, mielőtt elment, még egyszer a beteg fölé hajolt:

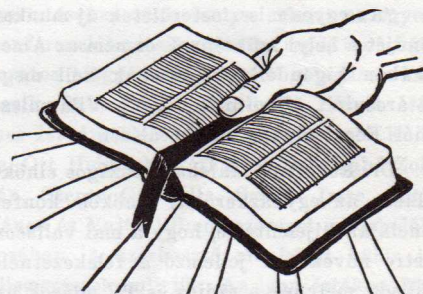
— Isten áldjon, Elezeus.

— Isten áldjon.

— Te előre mégy, de menek én is utánad nemsokára.

Aztán jó éjszakát kívánt a töb-bieknek és derekát meghajta kibúj-t az ajtón.

Mindennapi kenyér

— Útmutató a Biblia olvasásához —

1972. ÁPRILIS HÓ

1. 1 Pt 3:18-22. — Mk 15:42-47.
HŰSVÉT — ÁPRILIS 2.
Heti ige: Jel 1:18
2. Húsvétvasárnap. 1 Pt 1:3-12. — Mt 28:1-8.
3. Húsvéthétfő. 1 Kor 15:12-20. — Jn 20:1-18.
4. Lk 24:36-47. — Mk 16:1-20.
5. Csel 10:34-43. — 1 Kor 1:1-9.
6. Jn 21:1-14. — 1 Kor 1:10-17.
7. Mt 28:9-15. — 1 Kor 1:18-31.
8. Mt 28:16-20. — 1 Kor 2:1-5.
HŰSV. U. 1. VAS. — ÁPR. 9.
Heti ige: 1 Pt 1:3
9. 1 Pt 1:17-2:3. — Jn 21:15-19.
10. 2 Tim 1:6-10. — 1 Kor 2:6-9.
11. 2 Tim 2:1-5. — 1 Kor 2:10-16.
12. Jn 5:1-14. — 1 Kor 3:1-10.
13. 2 Kir 5:1-19. — 1 Kor 3:11-17.
14. Rm 6:3-11. — 1 Kor 3:18-23.
15. Jón 1:12-2:11. — 1 Kor 4:1-5.
HŰSVÉT U. 2. VAS. — ÁPR. 16.
Heti ige: Jn 10:11, 27-28
16. Zsid 13:20-21. — Jn 10:22-30.
17. Jn 10:1-11. — 1 Kor 4:6-13.
18. Mt 26:31-35. — 1 Kor 4:14-21.
19. Jn 21:15-19. — 1 Kor 5:1-8.
20. Ez 34:23-31. — 1 Kor 5:9-13.
21. Jn 18:1-9. — 1 Kor 6:1-8.
22. Csel 20:28-32. — 1 Kor 6:9-11.
HŰSV. U. 3. VAS. — ÁPR. 23.
Heti ige: 2 Kor 5:17
23. Zsid 4:14-16. — Jn 14:1-11.
24. Ef 4:17-24. — 1 Kor 6:12-20.
25. Jób 38:31-38. — 1 Kor 7:1-9.
26. 1 Jn 4:7-14. — 1 Kor 7:10-16.
27. Csel 17:22-33. — 1 Kor 7:17-27.
28. Rm 9:18-23. — 1 Kor 7:25-40.
29. Rm 1:18-25. — 1 Kor 8:1-6.
HŰV. U. 4. VAS. — ÁPR. 30.
Heti ige: Zsolt 98:1
30. 2 Kor 5:14-21. — Jn 8:21-36.

SECOND CLASS PUBLICATION.
POSTMASTER: SEND FORM 3579 TO
ERŐS VÁR
BOX 02148, CLEVELAND, OH 44102.

minden felhasználható sokszorosított vagy nyomtatott kiadványa megjelentetéséhez is.

NORVÉGIA

● A legrégebbi és legnagyobb evang. misszióstarság megtiltotta szeminaristáinak, hogy politikai tevékenységet folytassanak. Ez a döntés országszerte nagy port vert fel, s azt megróvólag kommentálta F. Birkeli prímáspüspök is.

● Az ev. püspöki tanács nyilatkozatban ítélte el, mind a Szovjetunióban élő zsidók, mind általában a vasfüggöny mögötti keresztények elnyomását.

AUSZTRIA

● A magyar ev. lelkigondozó szolgálat fennmaradásáért folyó küzdelem újabb, bár ideiglenes eredménye az, hogy a márciusban tartandó országos zsinat elé javaslat kerül az egyházjogi elismerés további biztosítására.

FRANCIAORSZÁG

● Strassbourgban ülésezett először az ev.—ref.—r.k. hármashozottóság, hogy megvesse alapjait "a házasság teológiája és a vegyesházasság problémái" témával foglalkozó tárgyalásoknak, melyeket a következő három esztendőre terveznek.

● Az Elzász-Lotharingiai Ev. Egyháznak az államtól való fokozatos függetlenségének a biztosítására törvényjavaslat készül. A jelenlegi viszonyt még mindig egy napoleoni rendelet szabályozza.

SVÉDORSZÁG

● Feltehetően 1976-ra lép életbe az egyház az államtól elválasztó törvényjavaslat. További tizenöt évre teszik, amíg a szétválás teljesen végbemeget.

LENGYELORSZÁG

● A bruckenbergi ősi norvég fatemplom történetéről kiadott ismertető füzet egy része az első németnyelvű evang. kiadvány a II. világháború óta. A templomot Norvégiában a múlt század közepén tüzelőfának akarták áruba bocsátani. Ettől azonban megmentették; gondosan szétzedték és IV. Frigyes Vilmos porosz király védelme alatt Sziléziába szállították, ahol a bruckenbergi evangélikusok használatára eredeti formájában újra felépítették.

VATIKÁN

● A r. k.—anglikán felekezetközi dialógus eredményeit az Úrvacsorára vonatkozóan nemrég tették közre. Mindkét teológiai álláspont hajlandónak mutatkozott kompromisszumra. A katolikusok az áldozati, az anglikánok az emlékezeti jellegről beszéltek kevesebbet. Az így létrejött megállapodáson túl azonban szükségesnek tartották a papi rend érvényéről való további eszmecsere, mielőtt úrvacsoraközösség szóba kerülhetne. Tudott dolog, hogy XIII. Leó pápa az anglikán papi rendet érvénytelennek nyilvánította.

Hirközlő: Bernhardt Béla

HOL A „NE FÉLJ!” CÍMŰ KÖNYV?

Mint legutóbb már közöltük, a NE FÉLJ! című áhítatos könyvünk megjelenési ideje közbejött akadályok miatt eltolódott. Egy kis türelmet kérünk kedves Testvéreinktől, akik a könyvet megrendelték, vagy arra adakoztak.

ERŐS VÁR

P. O. Box 02148
CLEVELAND, OH 44102

A NE FÉLJ! című áhítatos könyvet megrendelem.
Mellékelem a könyv árát: \$4.50.

Név:

Utca:

Város: állam: Zip Code:

Kivágandó és beküldendő: